

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 23 maj 1887, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckta motioner om ändringar i strafflagen den 16 februari 1864.

Från Andra Kammaren har lagutskottet fått emottaga två särskilda inom nämnda kammare väckta motioner, hvilka äsyfta ändring i strafflagen den 16 februari 1864.

I den ena af dessa motioner, n:o 59, anför herr *E. Meyer*, att man af flere under senare åren inträffade fall tyckt sig finna, att en fredlig medborgare icke af gällande strafflags bestämmelser rörande nödvärn har det skydd, hvarpå han kunde hafva anspråk. Grunden till detta förhållande anser motionären dock vara att söka mindre uti strafflagens hithörande föreskrifter än i vår lagstiftnings stränga fordringar med afseende på bevisningen, då det för den öfverfallne gäller att styrka sin rätt till nödvärn i ett gifvet fall. Till afhjelpande af den brist, motionären anser sålunda förefinnas, föreslår han, att Riksdagen måtte för sin del besluta att 5 kap. 10 § 1 mom. strafflagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Finnes någon i fall, som i 7, 8 eller 9 §§ sagdt är, hafva gjort större våld, än nöden kräfde, eller gitter han ej visa det nöd var för handen, oaktadt sannolika skäl dertill äro; pröfve domstolen, efter om-

ständigheterna, om han för uppsåtlig gerning eller blott såsom för vållande straffas bör eller ock, der vederdelomannen gjort sig för ondska och elakhet känd, bör från straff frias.»

Den andra af ifrågavarande motioner, n:o 115, afgifven af herr O. Bondeson, åsyftar ändring af de angående hemfridsbrott gällande bestämmelser, hvilka motionären anser icke innefatta tillräckligt skydd mot dylika brott. Äfven denne motionär åberopar till stöd för sitt yrkande senare tiders erfarenhet; och torde båda motionärerna härutinnan hafva fäst sig vid samma eller likartade tilldragelser. Herr Bondeson föreslår, för vinnande af angifna syfte, att Riksdagen för sin del ville besluta att strafflagens 11 kap. 10 § erhåller följande lydelse:

»Bryter man — — — — —
 — — — — —
 straffes med fängelse från *en* till *sex* månader; begår någon — — —
 — — — — —
 två år dömas — — — — —»

samt att 12 § erhåller följande lydelse:

»Bryter man annans hemfrid, i ty att man af ondska eller öfverdåd slår in fönster i annans boningshus, eller kastar i boningshus eller fartyg in sten eller annat eller aflossar skott i eller mot boningshus, straffes med fängelse från en till sex månader, och ege åklagaren att efter hållen polisundersökning och sig teende omständigheter genast häkta den brottslige. Kastar man i annans gård eller uthus, straffes med böter från och med femtio till och med två hundra riksdaler; sker det af okynne vare bot högst femtio riksdaler.»

De af motionärerna påpekade förhållanden synas visserligen vara förtjenta af lagstiftarens uppmärksamhet; men då, på sätt lagutskottet i sitt den 15 sistlidne februari afgifna utlåtande, n:o 10, i anledning af väckta motioner om ändringar i strafflagen, erinrat, Kongl. Maj:t genom skrifvelse den 15 november 1884 anbefalt nya lagberedningen att företaga en allmän revision af strafflagens straffbestämmelser, och då de

nu föreliggande motionerna uppenbarligen falla inom området af det beredningen sålunda lemnade uppdrag, för hvars fullgörande åtgärder redan blifvit vidtagna, anser sig utskottet böra hemställa,

att hvarken

1) herr Meyers motion

ej heller

2) herr Bondesons motion må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 maj 1887.

På lagutskottets vägnar:

Axel Bergström.
